

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Xavier Roig

Enginyer i escriptor. Autor de 'La dictadura de la incompetència' (La Campana)
xroig.avui@gmail.com

Comenta l'article a
www.avui.cat/46312

Refundació i imperi

Arran de la crisi financera que estem patint es posen en evidència alguns dels perills que assetgen el sistema de lliure mercat. Els abusos i irregularitats que han comès determinats actors del sistema capitalista, sumats a la deixadesa en les obligacions que han evidenciat gairebé tots els governs, ens han abocat a un carreró del qual, si no parem atenció, podem sortir malparats. Aquests darrers temps està de moda blasmar el sistema financer i, de pas, el sistema capitalista. S'oblida la funció imprescindible que té assignada un àgil sistema financer. Si els països musulmans no acaben de sortir de la misèria és, en bona part, per manca de fe en institucions econòmiques tan fonamentals com és el sistema financer. Ara es parla de necessàries refundacions, de fracàs, etc. amb una lleugeresa espaterrant. Malament. El sistema existent, fins i tot patint una metastasi d'eufòria estúpida que mai m'he estat de criticar, ha aportat molts més beneficis que no pas els perjudicis que ara han provocat algunes de les seves disfuncions. Se'ns vol fer oblidar que fa 25 anys 600 milions de xinesos vivien amb menys d'un dòlar al dia, mentre que avui aquesta xifra ha baixat fins als 180 milions. Igual que la Xina, molts altres indrets han millorat. Es pretén oblidar que la meitat de la població mundial viu en països amb un creixement del PIB superior al 7% (el doble de països que fa vint anys). I això ha estat possible gràcies a un sistema financer molt àgil. Per tant, ara que vénen mals temps, no s'hi val a criticar un sistema del qual molts milions de persones –nosaltres també– s'han beneficiat.

SEGUINT AQUESTA TÒNICA DE CRÍTICA al sistema comencen a despuntar determinats elements nostàlgics que s'havien camuflat fins ara sota un lifting social. Em refereixo a aquells que passen amb naturalitat i que mai han demanat disculpes per haver flirtejat amb règims polítics que mataven gent –aquí em refereixo als règims comunistes–. Molts d'ells estan contents del que succeeix i aprofiten l'avinentsa per dir: "Empatats! Va caure el comunisme, ara cau el capitalis-

"Aquests darrers temps està de moda blasmar el sistema financer i, de pas, el sistema capitalista. S'oblida la funció imprescindible que té assignada un àgil sistema financer"

CARLOTA BOADA

me". Convindria que l'opinió pública no es deixés entabanar, perquè l'antítesi del comunisme és el feixisme, no pas el capitalisme. I si bé capitalisme no és sinònim de democràcia, comunisme i feixisme sí que són sinònims de dictadura.

HAURIEM D'ESTAR AMOÏNATS PELS perjudicis que determinades solucions a aquesta crisi puguin projectar sobre el nostre sistema de llibertats. Hauríem d'estar amatents i vigilar les concessions que faran les democràcies dels països més transparents, que són els que ens han de liderar. Preocupa que aquest corrent d'opinió populista que molts anticapitalistes ara expressen amb desimboltura, i sense cap tipus de rubor, sigui assumida per una societat justificadament esporuguida. Una població que, enmig d'una crisi aguda, pot sentir-se especialment receptiva a missatges antisistema. Si tot plegat esdevé un moviment social i d'opinió prou estès, traurem força als governants democràtics que lideren el món i que, al capdavall, són els que han de comandar les operacions necessàries per mantenir el nostre estil de vida. No és ara el moment de treure legitimitat als nostres representants enfront d'altres governants de països capitalistes potents, però que són dictadures o pseudodictadures (Rússia, la Xina, determinats països àrabs, etc.).

ARA ÉS L'HORA QUE LES SOCIETATS occidentals defensin fermament les necessàries reformes, però des de la perspectiva del nostre sistema democràtic capitalista de lliure mercat. Altrament, tant els governs que practiquen el capitalisme no democràtic, com aquells que van veure frustrada la seva vocació quan va caure el Mur de Berlín, forçaran la situació per portar-nos, segur, a un món menys lliure i menys prósper. No és pas moment de vacil·lacions. El que toca és preguntar-se què és preferible: el lideratge dels Estats Units i d'Europa, que, malgrat tots els defectes, són radicalment democràtics, o arribar a determinats pactes i consensos que comportaran, no ho dubtin, menys transparència i un retrocés important. Nosaltres decidim.

EN DIRECTE

Plantes, gens, salut i ecologia

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Als articles Por als gens i Manipulant els gens vaig parlar de la iniciativa per declarar Catalunya lliure de transgènics i vaig dir que totes les plantes que conreen han estat modificades en el decurs dels temps. Els contraris a les plantes transgèniques parlen de possibles efectes negatius sobre la salut i el medi ambient. Científicament, els controls sanitaris a què se sotmeten són molt més exhaustius que els de qualsevol altre producte alimentari. També se senten històries de persones que han patit greus reaccions al·lèrgiques, però són llegendes urbanes sense base real. Respecte al medi ambient, contràriament al que molta gent pensa, s'ha comprovat que hi incideixen molt menys que els conreus convencionals, que usen més fitosanitaris. També hi ha qui diu que aquests gens poden escapar a la natura. Teòricament és possible, però només si a la rodatia hi ha varietats silvestres de la mateixa planta. Actualment l'únic transgènic que es conrea a Catalunya és el blat de moro, i al nostre país no hi ha cap varietat silvestre de panís. Per tant, malgrat que els contraris als transgènics juguin amb la por a les coses noves, des del punt de vista científic són completament segurs. A més, si es compleix la normativa, són compatibles amb les altres concepcions agrícoles. Si no volem quedar al marge d'aquesta tecnologia, plena de possibilitats de present i de futur, cal que els assumim, perquè poden contribuir a mantenir i millorar la nostra qualitat de vida. No som "el que sembrem": som el que pensem –i fem.

L'abat Escarré

Oriol Junqueras

Historiador

El 14 de novembre del 1963, Le Monde publica unes declaracions de l'abat de Montserrat, Aureli Maria Escarré, en què defensa la identitat nacional catalana. Una postura que li

comportarà, el 12 de març del 1965, l'expulsió de l'Estat espanyol a instàncies de les autoritats franquistes.

El 1923 havia ingressat a l'abadia i havia estat ordenat sacerdot el 1933. Després de la revolta militar del 19 de juliol del 1936, enmig de la persecució religiosa protagonitzada especialment pels sectors propers a la FAI, aconseguí fugir del país, gràcies a la protecció

de la Generalitat. El gener del 1939, retorna al monestir i aconsegueix que el confirmin com a prior, abans de l'entrada de les tropes franquistes, i, dos anys després, és nomenat abat coadjutor. Sens dubte, un dels seus principals objectius és modernitzar la comunitat. I, en aquest sentit, promou els estudis a l'estranger i impulsa tota mena d'iniciatives culturals, amb publicacions tan significatives

com *Germinabit, Serra d'Or, Qüestions de Vida Cristiana* i *Studia Monastica*. Precisament, ell és un dels principals impulsors de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat (1947), considerada una de les primeres afirmacions nacionals i de reconciliació de la postguerra. Tant és així que, malgrat les seves excel·lents relacions inicials amb les autoritats i la seva amistat personal

amb el dictador, acaba esdevenint un veritable símbol democràtic i catalanista.

Finalment, dos anys després de les declaracions al rotatiu francès, el franquisme l'obliga a abandonar Catalunya i, poc després, a renunciar al títol d'abat de Montserrat. Malalt de mort, l'abat Cassià Just aconsegueix traslladar-lo a Barcelona i, finalment, és enterrat a Montserrat.